

Kabr İ Ecdada

– unal-serhat-yorganci · 17 Ocak 2026

Cihân altüst iken ey hûn-i gafletle beslenen sürü,
Sen ey sersem, seyirci kaldın âfâka çöken bu çürü!
Zemîn titrer, semâ inler, adâlet kan kusar her dem,
Senin hâlin nedir? Bir çamur içre debelenen nem.
Ne yüzle “ben beşerim” dersin ey müflis-i irfân?
Ne gözle bakarsın hakka, gözün dolmuş iken isyân!
Zamân bir dev gibi kalkmış, ezerken tâc u tahtları,
Sen hâlâ bir gölgeden sanırsın devleti, bahtları.
Bu devr-i kahredende ey yavan akıl, ey kof idrâk,
Ya birleş, ya çiğnen, başka yol, başka yok ahlâk!
Cemâ’at bir siperdir, ferd olan çöplükte çürür bil,
Ayrık otlar gibi kopanları rüzgâr eder tebdil.
Utanmaz yüzlerin saltanatı sürmekte her yanda,
Edep göçmüş, hayâ ölmüş, şeref kalmamış insânda.
Ey köpek nefsine secde eden, eğilen haysiyet!
Senin alnın ter değil, akmakta pisliktir nihâyet.
Söyle, kaç kere sattın vicdânını bir tas aşâ?
Kaç defa yüz sürdün zulme, kaç kere bastın mazlûma?
Bu dünya ateşten çark, altında kalır haysiyetsiz,
Üstünde duranlar erdir, altta kalanlar köksüz, izsiz.
Bir millet yek-vücûd olmazsa, leştir, kokar dağılır,
Ayrı baş çeken her uzuv, sonunda kesilir, ağlar.
Bugün ter dökmeyen alın yarın secdeye varamaz,
Bugün birleşmeyen kollar yarın zinciri kıramaz.
Yüzünde beşâret yok, bağrında iman mı senin?
Bir leş gibi serilmişsin, diri sandın mı senin?
Sana tarih mi anlatsın bu kanlı taşlar ey densiz?
Kabr-i ecdâda basıp geçmede beis mi var sensiz?
Arş’a dil uzatan alçak, yere düşünce ne sanır?
Çamurda sürünürken mi Mevlâ’ya yakın olur sanır?
Ey zilletle barışmış sürü, ey gölgede beslenen kurtçuk!
Nefsin put, aklın esir; başın taçlı, yüreğin borçluk.
Gördüm: Hak dedin mi ürkersin, kul dedin mi şehvetlenirsin;
Sofrada doyar karnın, sokakta yetim görünce körülenirsin.
Cihan çökse senin rûyun kımıldanmaz, ey bî-iz’ân,

Yıkılsa arş u ferş, sen hâlâ sanırsın kendin sultân.
Harâmî tâlî'inle saltanat vehminde ser-gerdân,
Ne bildin açlığın ne demek olduğunu ey nâdân?
Zemîn kan, gök duman, feryâd ederken her bir ocak,
Senin alnında ter yok, yüzünde ar yok, gözde yaş yok – ancak!